

Sygn. akt – IX Ka 53/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski

Protokolant – st. sekr. sąd Katarzyna Kotarska

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela skarbowego: Urzędu Skarbowego w B. – M. J.,

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2021 r.

sprawy **D. K.** – oskarżonej z art. 57§1 kks oraz z art. 57§1 kk w zw. z art. 6§2 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną,

od wyroku Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 25 września 2020 r., wydanego w sprawie o **sygn. akt (...)**,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 53/21

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 25 września 2020 r., wydanego w sprawie o sygn. akt (...), apelację wywiodła oskarżona D. K. podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary.

Zaskarżonym wyrokiem D. K. została wymierzona kara grzywny w łącznym wymiarze 30.000 zł, natomiast oskarżona w środoku odwoławczym domagała się złagodzenia tejże kary i w konsekwencji wymierzenie jej kary grzywny w łącznym wymiarze 5.000 zł.

Apelacja oskarżonej, jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Antycypując dalszą część rozważań zaznaczyć wypada, iż Sąd Rejonowy, w wyniku przeprowadzonego postępowania, dokonał ustaleń faktycznych, w oparciu o które przyjął, że oskarżona D. K. dopuściła się czynów zarzuconych jej w akcie oskarżenia. W ocenie Sądu Okręgowego, zarówno sposób przeprowadzenia postępowania, jak i poczynione w związku z jego wynikami ustalenia, należy uznać za prawidłowe.

Sąd Okręgowy zaaprobował także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w przedmiocie zastosowanej wobec oskarżonej sankcji karnej. Sąd I instancji, uznając sprawstwo D. K., co do zarzuconych jej wykroczeń skarbowych, wymierzył karę grzywny w łącznej wysokości 30.000 zł. Kara ta, przy uwzględnieniu okoliczności popełnienia przez oskarżoną przypisanych im wykroczeń, a także jej właściwości i warunków osobistych, musiały zostać uznane za adekwatne i słuszne.

Przy ustalaniu rozmiaru kary konieczne było uwzględnienie, że D. K. prowadząc działalność gospodarczą, z której uzyskiwała dochody, nie realizowała ciężących na niej obowiązków podatkowych, uszczuplając należności Skarbu Państwa na bynajmniej nie błahе kwoty! Zważyć należało, że oskarżona nie dokonała stosownych rozliczeń

podatkowych za cały rok 2018 (podatek dochodowy od osób fizycznych obliczony w formie podatku liniowego) i kilkakrotnie w roku 2019 (podatek od towarów i usług za okres od stycznia do czerwca 2019 r.), czym spowodowała powstanie zaległości podatkowych, wyrażających się odpowiednio kwotami 342.358,00 zł oraz 217.578,00 zł. Wynika z tego, że orzeczona grzywna odpowiada tylko 1/18 uszczuplenia podatku spowodowanego przez oskarżoną.

D. K. w wywiedzionym środku odwoławczym eksponowała, że prowadzi ona ustabilizowany tryb życia i posiada stałe miejsce zamieszkania, pozostaje w związku partnerskim z konkubentem, w miejscu zamieszkania cieszy się pozytywną opinią sąsiadów, a od 2013 roku do lutego 2020 roku prowadziła działalność gospodarczą, której przedmiotem był handel i transport samochodowy. Obecnie zaś pracuje na umowę zlecenia i z tego tytułu osiąga dochody miesięczne od 1.200 zł do 1.500 zł. Okoliczności te wobec wysokiego stopnia jej zawinienia oraz wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nią czynów zabronionych nie mogły zyskać wiodącego wpływu na wymiar orzeczonej względem niej kary, a także stać się podstawą dla łagodnego potraktowania wykroczeń, których D. K. się dopuściła.

Oskarżona w toku postępowania jak również w apelacji podnosiła, że nieuiszczanie przez nią należności podatkowych związane było z tym, że nie była w stanie spłacać ciężących na niej zobowiązań, w tym zobowiązań podatkowych ponieważ jej firma posiadała wielu wierzycieli i toczyło się w stosunku do niej wiele postępowań egzekucyjnych. W jej przedsiębiorstwie pojawiały się poważne zatory płatnicze, natomiast w okresie zimowym również przestoje. Dalej, wskazywała że jej kontrahenci często zalegali z płatnościami, co spowodowało zaległości podatkowe. Podniosła, że w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej nastąpił moment krytyczny, w którym zobowiązania przekroczyły znacznie możliwości finansowe. Ciężące na niej zobowiązania podatkowe wynikały z niewypłacalności jej kontrahentów.

Stwierdzić należało, że fakt nieuzyskania przez oskarżoną spodziewanych środków finansowych nie stanowił okoliczności, która usprawiedliwiała niewykonywanie przez nią zobowiązań podatkowych. Oskarżona, jako osoba profesjonalnie uczestnicząca w obrocie gospodarczym, winna liczyć się z koniecznością regulowania należności o publicznoprawnym charakterze i baczyć na ryzyko związane z niepozyskaniem spodziewanych zysków. Zauważyć należy, że D. K., uświadamiając sobie, że dotknął ją poważny problem finansowy, wiedziała jednocześnie o ciężących na niej obowiązkach podatkowych, a mimo to nie podjęła żadnych działań zmierzających do uregulowania sytuacji prawnopodatkowej, choćby poprzez ubieganie się o odroczenie terminu płatności należności podatkowych, czy też ustanowienie ratalnego systemu spłat powstałych już zaległości (podkreślić należy zaległości, które stanowią przedmiot niniejszej sprawy). Taka postawa oskarżonej słusznie uznana została przez Sąd Rejonowy za lekceważenie prawa, wpływając na ocenę stopnia jej winy.

Skarżąca nie zgodziła się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że świadomie nie dokonywała żadnych wpłat z tytułu zobowiązań podatkowych i podniosła, że ciążyły na niej również inne zobowiązania, w tym kredytowe oraz względem kontrahentów, czy pracowników. Nie mogło to jednak stanowić okoliczności ekskulpującej ją. Potraktowanie innych istniejących wierzytelności aniżeli publicznoprawne jako priorytet nie stanowi okoliczności łagodzącej ocenę jej postępowania. Winna ona poczynić starania mające na celu zaspokojenie przede wszystkim ciężących nań zobowiązań podatkowych, a jeżeli przychody z działalności gospodarczej nie pozwalały jej na spłatę wszystkich zobowiązań finansowych, to powinna tą działalność zakończyć – by nie szkodzić swoim wierzycielom, Wykazała ona lekceważące podejście wobec odpowiedzialności spoczywającej na niej jako na osobie prowadzącej działalność gospodarczą.

D. K. twierdziła, że sąd meriti przecenił okoliczność jej uprzedniej karalności. Trudno się z tym argumentem zgodzić, bowiem była ona dotychczas karana także za przestępstwa skarbowe i słusznie zostało to potraktowane za okoliczność obciążającą przez Sąd meriti.

Reasumując - Sąd Okręgowy nie zgodził się z oskarżoną, że grzywny jawi się jako surowa biorąc pod uwagę czasokres za jaki zalegała z płatnościami zaległości podatkowych. Istotne jest bowiem to, że wygenerowane jej postępowaniem uszczuplenie podatkowe obejmowało kwotę kilkuset tysięcy złotych. Stanowiło to okoliczność, która wpływała na wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu. Nadto nie sposób uznać czasokresów za jakie zalegała z

płatnościami za krótkie, wszak obejmowały one okresy 6 miesięcy i roku. Zważyć także należało, że brak uregulowania zaległości tyczył się dwóch rodzajów podatków, tj. podatku dochodowego oraz podatku od towarów i usług.

Sąd Okręgowy, uznał więc karę wymierzoną oskarżonej przez Sąd Rejonowy za adekwatną i spełniającą kodeksowe dyrektywy jej wymiaru.

Ustalona kwota grzywny, nałożona na D. K. tytułem kary, stanowić ma dla oskarżonej dolegliwość, która skutecznie powstrzyma ją przed podobnymi wykroczeniami w przyszłości, ale także uświadomi to jej potencjalnym naśladowcom. Zapewnione zatem zostaną względy prewencji indywidualnej i generalnej.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy nie mógł podzielić zastrzeżeń podniesionych przez skarżącą.

Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku żadnych uchybień, które winny skutkować uchYLENIEM lub zmianą z urzędu, w związku z czym orzeczenie należało utrzymać w mocy.

Sąd Okręgowy, działając na zasadzie art. 113 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, zwolnił oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, wydatkami wygenerowanymi tym postępowaniem obciążając Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem takim, ze względu na rodzaj i rozmiar kary orzeczonej wobec oskarżonej, przemawiały bowiem względy słuszności. Wobec obciążeń finansowych wynikających z orzeczonej kary zapłata kosztów procesu mogłaby utrudnić D. K. zaspokojenie jej podstawowych potrzeb materialnych.